



Udgives maanedlig af Den danske og norske Konferens.

Nr. 7.

December.

1907.

Bønneugen i Danmark.

Ved et skandinaviske Unionskonferensbestyrelsesmode, afholdt i Skodsborg den 10de dennes, blev det vedtaget, at Bønneugen i Skandinavien i Aar begynder den 28de Decbr. 1907 og slutter den 4de Januar 1908. Jeg vil derfor henstille til alle vore Søsøfende i Danmark at deltage med os i denne Højtid. Vi plejer jo at benytte en lge hvert Aar til særlig Bøn og Granskning i Herrens Ord. Dette har været til stor Betsignelse og baaret gode Frugter, hvad de mange smukke Minder fra tidligere Bønneuger sikkert minder os om. Det er ogsaa meget passende, at vi nu ved Aarets Afslutning paa ny adlyder den guddommelige Befaling: „Ransag eder selv, om I er i Troen; prøv eder selv!“ 2 Kor. 13, 5. Der kommer jo en Dag, da vort Regnskab skal gøres op i Himlen; vi skal gøre Regnskab for vor Hus-holdning herude — for hvorledes vi har benyttet de Gaver og de Midler, Gud har betroet os, og for vort Liv og Levnet i det hele taget. Spørgsmaalet til Overvejelse bliver da: hvorledes ser dette Regnskab ud? Dette er en meget alvorlig Sag, som ingen af os maa lade gaa upaaagtet hen, men gennemgaa under Bøn og den Helligaands Vejledning.

Det allervigtigste for os er, at vi føler en indre Trang i Sjælen efter mere af Aandens Fylde og Kristi Sindelag. Det maa ogsaa staa klart for os, at vi umuligt kan udføre det hellige og store Værk, Gud har betroet os, eller sejre over alt det onde, der omgiver os, medmindre vi bliver salvet med den Helligaand. Frelserens Befaling: „Men I skal blive i Jerusalems Stad [det var nemlig der, Disciplene tilbragte deres Bønneuge], indtil I bliver iført med Kraft af det høje“ (Luk. 24, 49), gjælder ogsaa os. Vi trænger til denne Kraft. Tiden bliver mere og mere vanskelige, og Kampen iitager hvert Aar. I Matt. 21, 37—39 har vor Frelser givet os en træffende Skildring af vor Tid, og denne Profeti gaar nu bogstaveligt i Opfyldelse lige for vore Døje. Aldrig har Menneskene været saa optagne og saa berusede af de i disse Vers omtalte Ting som netop nu. Det gjælder derfor om at være paa Vagt, ellers vil vi blive overrumplede af den store Sjøleffende, det begjærer at sitte os som Gæde. Vi elsker Gud og hans Sandhed; vi os alligevel gaar det undertiden os, som det gif Peter, der tilshneladende var stærk i Troen; men som dog til sist fernægtede Frelseren. Han kaldt, fordi han

havde forsomt at vaage og bede, stjønt Jesus saa indtrængende havde anmodet ham derom. Mark. 14, 37, 38. Men den samme Jesus siger til os, at vi „er elendige og jammerlige og fattige og blinde og nøgne“, men ved det ikke. Ab. 3, 17. Derfor sejer han ogsaa til: „Jeg raader dig, at du kjøber af mig Guld, lutret i Flden, at du kan vende rig; og hvide Klæder, at du kan bedække dig, og at din Nogenheds Skam ikke skal blottes, og salb dine Øjne med Djenstabe, at du kan se. Hvilke som helst jeg elsker, dem straffer og tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend dig.“ Og videre: „Se, jeg staar for Døren og banker.“ Ab. 3, 18—20. Hvorledes skal det nu gaa os, om vi ringeagter denne Formaning og dette Raad? I det fyttende Vers fortæller han os, at vi er fattige, blinde og nøgne, men ved det ikke. Derfor er vor Tilstand elendig og jammerlig. I de to følgende Vers anmoder han os om at raade Bod paa disse Mangler og opmuntrer os til Nidkærhed og Omvendelse, og i det tyvende Vers minder han os om, at han staar for Døren og banker.

Frelseren har saaledes selv skildret sin Menigheds aandelige Tilstand i ovennævnte Vers, og vi maa indrømme, at Lunkenhed og en aandelig Slovhed er til Strøde iblandt os. Jesu Ord til sine Disciple: „Sover I fremdeles og hviler eder,“ passer ogsaa paa os, og der er den allerstørste Fare for, at ogsaa de følgende Ord: „Det er forbi, Timen er kommen,“ vil blive udtalt til mange af dem, der nu bekjender sig til at tro Sandheden, medmindre de vaagner op. Hvor alvorligt, min Broder og Søster! Endnu staar din kjære Frelser ved dit Hjertes Dør og banker! Luk op for ham og lad ham komme ind! Tag mod hans kjærlige Raad: „Vær derfor nidkær og omvend dig!“ Lad Bønneugen blive, hvad Gud ønsker, den skal blive for dig — det turde være sidste Gang, du saar Lejlighed til at være med at sejre en saadan Højtid. Tiden er saa alvorlig, saa usikker og saa kort. Din Sjæls Frelse staar paa Spil, søg derfor Gud som aldrig før og forlad dig paa hans Løfter og Forjættelser! Naar den Helligaand minder eller overbevøjer dig „om Synd“, adlyd hans kjærlige Stemme og følg hans Naad! Gjør din Sag op med Herren, og har dit været utro i at betale ham sit (læs 5 Mos. 26, 11—19) skynd dig saa at gjøre det! Maafe der er noget i Hjemmet eller i Menigheden, der bør ordnes, opsej da ikke med at bekynde og gjøre Bod for det! Ved meget for Herrens

Bævt og for alle Arbejderne og lad Guds Fred indse din Sjæl!

Der vil blive tilsendt alle Menighederne saavel som de Soffende, der bor paa enlige Steder, Læsninger — en for hver Dag. Vi vil gjerne henstille til vore Soffende i hver Menighed, at de samles en Gang hver Dag til Bøn og Læsning. Saa vidt det lader sig gjøre, læg en Del af eller hele Arbejdet til Side og benyt Tiden til at bede og granske i Herrens Ord. Bliv ikke hjemme fra Møderne, medmindre det er absolut nødvendigt — husk paa, at vi lever i den sidste Regns Tid!

Om Sabbaten den 4de Januar bringer vi saa Herren vort aarlige Takoffer, der som bekendt gaar til at støtte Missionen udenfor Danmark — nemlig Abyssinien, Island, Finland og den Nordlandske Missionsmark. Vi har allerede sendt to Missionærer til Abyssinien og udvidet Virksomheden i Finland, ligesom vi ogsaa har taget godt fat i Nordland. Men alt dette kræver jo Midler, og vi maa derfor have flere end tidligere, hvad vi ogsaa tror, vi vil faa, naar vore Soffende ved, hvor Pengene gaar hen. Men da der saa ofte er blevet talt og skrevet om Afrika og de øvrige Missionsmarker, anser jeg det for overflødig at sige mere derom her.

Det er da mit Haab og min Bøn, at Herrens Velsignelse og hans gode Naad maa være med og over hans Folk i et særdeles rigt Maal den kommende Bonneuge, og maatte det kunne siges om os, som vi læser om den første lille Menighed: „Og der Pinsesfestens Dag [Bonneuge] var kommen, var de alle endrægtigen tilfammen.“ Saa vil vi alle blive døbt med den Helligaand! En hjertelig Hilsen til eder alle, kjære Soffende!

Ederis i Herren forbundne Broder,

Kjøbenhavn den 12te November 1907.

J. E. Raft.

Solubryllupsfest.

14 $\frac{1}{2}$ Aars Arbejde i Bogmissionen.

Mandagen den 4de Novbr. d. A. fejrede Br. Søren Andersen og Hustru i Randers deres Solubryllup. I Lobet af Dagen indløb der mange Breve og Telegrammer med hjertelige Lykønskninger til Brudeparret — ligeledes overraktes der dem flere smukke Gaver saasom en Lænestol, et Skrivebord og en Skrivebordstol. Om Aftenen samlede Venner og Troesfjendene i Højtloleforeningens lille Sal, hvor hele Forsamlingen (ca. 60 Personer) blev trakteret med Chokolade og Kage. Ved Bordet herskede en glad, men alvorlig Stemning; der veksledes med Tal, Bøn og Sang, hvoraf det fremgik, at Brudeparret var agtet og elsket baade af Menigheden og Medarbejdere saavel som ogsaa af udenforstaaende.

Br. Søren Andersen har arbejdet i Bogmissionen i 14 $\frac{1}{2}$ Aar; han har altid omfattet Arbejdet med Kjærlighed og Interesse, hvorfor Gud rigelig har velsignet ham dert, og det er hans største Lyst og Glæde at maatte fortsætte dermed. Hans Hustru har været ham en god og tro Støtte. Hun har ikke holdt sin Mand tilbage fra Arbejdet, men har med Glæde fundet sig i at undvære ham i længere Tid ad Gangen.

Det kan maaske interessere at se et lidet Regnestykke over Br. Andersens Arbejde i den Tid, han har været i Bogmissionens Tjeneste. Jeg regner med, at en Bogagent hvert Aar arbejder i 225 Dage, og at han i Lighed med et Landpostbud gaar ca. 4 Mil om Dagen. — 4 Mil pr. Dag bliver for et Aar 900 Mil, for 14 $\frac{1}{2}$ Aar bliver det 13,000 Mil.

En Bogagent kan besøge gennemsnitlig 30 Hjem pr. Dag og beskriver sin Bog ca. 40 Gange om Dagen.

Det bliver i et Aar 9000 eller i 14 $\frac{1}{2}$ Aar = 130,000 Beskrivelser.

Har Br. Andersen gennemsnitlig solgt 5 Bøger daglig, saa bliver det for et Aar 1125 Bøger — for 14 $\frac{1}{2}$ Aar = 16,300 Bøger. — Dette viser, at selv om Arbejdet paa den enkelte Dag ikke er saa stort, saa kan det dog ved stadig at hænge i dermed løbe op til at blive et ganske stort og anseeligt Foretagende. Vi burde alle gjøre, hvad vi kan, for at fremme Guds store Bævt her paa Jorden; men lad os huske paa, at naar vi har gjort alt, hvad vi kan og bør, saa er vi kun unyttige Tjenere; thi vi gjorde kun det, vi vare skyldige at gjøre.

Broderlig Hilsen.

Silkeborg i Novbr. 1907.

P. Hansen.

Nalborg.

Nu er vi i fuld Gang med Vintervirksomheden her i Byen; Interessen er god, og mange Gange har vor store Nødsal været fyldt med opmærksomme Tilhørere, dog er Bevægelsen ikke saa stor som i Fjor, hverken hvad Modstand eller Interesse betræffer, men vi føler os overbeviste om, at der er flere oprigtige Sjæle her, som skal frelles, inden Herren og Mesteren aabenbares.

Soffende er flinte til at hjælpe os i Arbejdet, væsentlig med at uddele Løbesedler. Vi har nu faaet organiseret en Traktat- og Missionsforening paa 20 Medlemmer. De arbejder foreløbig mest med Udbredelse af Bladet, „Evangeliets Sendebud“, af hvilket de spreder 60 Eksp., hver Gang det udfommer.

Siden min sidste Beretning har vi haft Daab; tre Softrere er blevne forenede med vor herværende Menighed, medens en er overflyttet til en anden Menighed. Min Medarbejder Br. N. P. Hansen og jeg selv er ved godt Mod i Herren, og vi beder alle vore Troesfjendene her ved modtage en hjertelig Hilsen.

L. Muderpsach.

Nalborg den 25/11 1907.

Et Ord om Bonningen i Danmark og Norge.

Denne Uge kan med Rette kaldes vor aarlige Højtid. Guds Folk har haft saadanne Højtider gennem alle bibelske Tider. Disse aarlige Højtider var beialede af Herren. Han saa, hvor nødvendige de var, og hvilke store Velsignelser han derigennem kunde faa Anledning til at meddele sit Folk. Israël forstod ogsaa selv disse Højtiders store Betydning. De kom, store og smaa. Mange maatte rejse lange Veje; thi alle maatte til Jerusalem. Der var Templet og Tilbedelsens Sted. De maatte bringe sine Ofskyld og andet, som hørte med til for personlig at kunne deltage i Gudsdyrkelsen. Store Forsagelser og Opofrelser af Tid, Kræfter og Ejendom maatte til hvert Aar; men Guds Folk saa fremad med Troens Dje og vidste, at det vilde komme igjen med Rente — et evigt Liv og en Arvedel paa den nye Jord. De hilfede Forjættelserne og „saa dem langt borte“. „De forventede den Stad, som har Grundbole, hvis Bygmester og Forarbejder Gud er.“ Kjære Troesfjendene, vi er ogsaa Guds Folk, og Herren har gjort det saa for os, at vi ogsaa kan have vor aarlige Højtid. Vi lever ikke i Israels Dage; men vi lever paa en Tid, der er langt mere alvorlig og farlig, og som Bibelen kalder „vanskelige Tider“. Alvorlige Begivenheder hænder overalt, hvorhen vi vender vort Dje. Satans Hæer stormer frem med en Hastighed som aldrig før. Den menneskelige Hjerne anspændes til det yderste, Kundskab forøges og det hele optages i Satans Tjeneste. Rujninger drives efter en Maalestof, som Verden endnu aldrig har

jet Mage til. Krigsstibe af uhyre Dimensioner — virkelige Fæstninger med dertil hørende Skyts, Reparationsværksteder, Lazarettet osv. løber hver Dag af Stabellen beredte til Kamp. De lader sig næsten ikke beskrive, de maa ses, deres uhyre Maskiner maa sættes i Bevægelse og deres frygtelige Tordeklarm maa høres, for vi kan fatte disse Kolossers Udelæggelsesvorne, og hvad de i det hele taget bebuder for Fremtiden. Flere Nationer har gjennem det svundne Aar sendt op sine Luftstibe under Mængdernes stormende Jubel. De svæver deroppe, medens man paa Laboratorierne udtænker og sammensætter de Sprængstoffer, der fra disse flyvende Maskiner skal kastes ned over ulukkede Byer, Flaader og Arméer paa Krigens og Trængselens store Dag; og den Tid er sikkerlig ikke fjern, da disse atmosfæriske Krigsstibe vil svæve over Josafatsdalens kæmpende Millioner i den sidste store Verdenskrig. Satan organiserer sin store Hær. Han sætter Had imellem Nationerne og spreder Sygdom og aandeligt Mørke ud over Verden. Spiritismens Ild, der har ulmet gjennem Tusinder af Aar, brænder nu ud i store Flammer for at bane Satan Vej og skaffe ham direkte Udgang til Mærkerne. Dette tilligemed store Vækkelser, Tungetaler og andre spiritistiske bevlægtede Bevægelser synes at være den Bølge, hvormed den store Fjende har besluttet snart at rive hele vor Slægt ud i Fortabelsens evige Dyb. Visselig, vi har naaet en farefuld Tid! Hvem kan se paa, hvorledes den store Modstander belejrer vor Tids Slægt, se de mange, der bukter under i Kampen imod det onde, uden at føle sig opfordret til at drage nærmere til ham, der formaar at beskytte os, og i hvis Kraft vi alene kan bestaa i den Fristelse, der skal komme som en Snare over den ganste Jord? Nab. 3, 10. Visselig, vi behøver en Bonneuge, og vi maa alle, store og smaa, gaa op til Herrens Højtid. Vi maa ikke længere leve paa Fortids-erfaringer, vi maa gaa op i Flok og Folge for at bede Gud om den silbige Regn. Vi lever i den silbige Regns Tid, og Herren udgyder den over sit Folk i andre Lande. Lad os gaa op for at bede, for at velsignes og for at høre, hvad Herren hvernære vil tale til sit Folk.

Jeg nærer ikke Tvivl om, at Satan vil lægge Planer for at hindre Søftende i at besøge Møderne gjennem Bonneugen. Nogle vil han invitere bort til deres Slægtninge og Venner paa Landet eller et andet affides Sted, hvor han kan være tryk for, at de er afskaarne fra at samles med Guds Folk under denne Aarets store Højtid. Andre vil han overøse med Arbejde i Skjulen, paa Værkstedet og Kontoret, indtil det hele gaar rundt for dem. Deres Nerver prækkes ved Overanstrengelse og søvnløse Nætter, og deres Sind fylbes med Ungtelse og Bestyring. Atter andre vil han forsøge paa at gjærde inde ved at sende dem besøgende eller invitere dem til Juletræfejter eller andre lignende Tilstelninger.

Stal vi nu tillade ham alt dette, kjære Søftende? Dette er en Sag, som hver enkelt af os helst bør afgjøre paa Forhaand. Lad os gaa i Bon til Gud og bede om Kraft til at færdigvise alle disse listige Snarer! Søger vi Gud alvorlig derom og bestemmer og bereder vi os paa at faa en saadan Velsignelse igjennem vor Bonneuge i Aar, som vi aldrig før har erfaret, saa kan vi være sikker paa, at den vil komme. Vi skal faa høre Pinsevidens Sus og Aandens søde Forsikring om, at Gud har forladt os alle vore Synder og frevet vore Navne i Livets Bog. Maatte dette ske! Maatte der komme Beretninger fra alle vore danske og norske Menigheder og derigjennem en Hilsen fra hver enkelt Broder og Søster om, at denne Bonneuge har været den bedste vi endnu har oplevet.

Eders i Kristus tilgivne,

N. P. Nelsen.

Bonneugen i Norge.

„Stod i Bajun paa Zion og blæs Alarm paa mit bellige Bjerg, alle Landets Indbyggere hør!“ Hvorfor denne Bevægelse? funde man spørge. „Herrens Dag kommer, den er nær,“ svarer Profeten. Af Profeten Joel's Beskrivelse angaaende denne Dag vil det være iøjensaldende at se, at en særffikt Beredelse vil være nødvendig for at bestaa paa den store Dag, som er saa nær forhaanden. Derfor udbryder han igjen: „Saml Folket, helliger en Forsamling, sank de gamle, bring de smaa Børn sammen og dem, som dier Moderbryst. . . Mellem Forhængt og Alteret skal Præsterne, Herrens Tjenere, græde og sige: Spar dog, Herre, dit Folk, og giv ikke din Aav hen til Forsmædelse, saa Hebringinger herfter over den! Hvorfor skal de sige blandt Folkene: Hvor er deres Gud?“ Ja, naar vi alle hdmgyer os for vor Gud, søger ham, medens han findes, kalder paa ham, medens han er nær, da bliver Herren nidkjer for sit Land, og han sparer sit Folk. Og han sender det Trostens Budskab: „Frygt ikke, du Land! Fryd dig og vær glad! Thi Herren har taget sig for at gjøre store Ting.“

Maatte vor Bon til Gud nu og i den nær forestaaende Bonneuge blive: „Kansag mig, o Gud, og kjend mit Hjerte! Prøv mig og kjend mine mangehaande Tanter og se, om jeg er paa Smertens Vej, og led mig paa Evighedens Vej.“ Tiden for Bonneugen i Aar er fra 28de Decbr. til 4de Januar 1908. De forffjellige Menigheder vil for Norges Vedkommende faa Hjælp af besøgende Brødre, saavidt dette lader sig gjøre. Herren ventet at gjøre store Ting for os nu og gjennem denne Uge. Maatte vi nu berede os dertil, er min Bon!

Eders ringe Medarbejder,

C. C. Jensen.



Kolportørskolen i Kristiania.

Kjære Medarbejdere i Herrens Værk!

Vore Kolportører i Norge har altid med Glæde set fremad til den Velsignelse og nye Kraft, de har erhøbt paa Kolportørskolen fra Aar til Aar. I denne Gjerning trænger man at blive opmuntret igjen og igjen. Efter seks Maaneders Stræv synes den aandelige Fyrighed, man sit ved Konferensen, næsten at være udtomt, og man toler da Nødvendigheden af at blive iført ny Kraft fra det høje. Det er vistnok ogsaa den fornemste Hensigt med disse Højtider, saamtidig som det ogsaa lige i Aarsifftet er en uheldig Arbejdstid i denne Gjerning. Styrelsen har derfor ogsaa i Aar overvejet denne Sag og besluttet at have en saadan Skole for paa en ret Maade at kunne anvende denne Tid til Dpbjæggelse for Arbejderne og til Vejledning i Udbredelsen af det herlige Budskab, Herren har betroet os. Skolen vil begynde Søndagen den 22de December Kl. 9 Form. og vedvare til og med den 2den Januar 1908. Alle Bogmissionens Evangelister og andre, som føler sig kaldet af Herren til at arbejde i denne for vor Tid saa frugtbringende Gren af hans Værk, indbydes hjertelig til at overvære disse Møder, hvilke vi er forvisede om vil have en gavnlig Indflydelse og bidrage til en bedre Forstaaelse af dette vigtige Arbejde. Hoffen er stor, men Arbejderne faa. Lad os derfor, enhver Broder og Søster, som Herren har virket paa til at optage denne Gjerning, betænke det Ansvar, der følger med at holde sig tilbage fra eller unddrage sig den Helligaands Røst.

Søfter White siger herom: „Gud har sine Arbejdere i enhver Tidssalder. Djækkets Krav besvares derved, at selve Personen viser sig. Naar altfaa den guddommelige Røst raaber: „Hvem skal jeg sende, og hvo vil gaa for

os?" da vil Svaret lyde: „Her er jeg, send mig.“ Ef. 6, 8. Herren vil i den sidste Tid kalde Mænd og Kvinder fra Kontoret, Ageren, Kjøkkenet, Værkstedet og fra enhver Livsstilling for at gaa ud og give til Verden det sidste Advarselbudskab. Derfor den ene ikke vil, saa sendes Anden til at paavirke en anden, og om alle taug, saa skal Stenene raabe.“

Vi agter at holde tre Møder pr. Dag, hvilke alle anmodes om punktlig at overvære. Formanden og underteignede vil lede Undervisningen. Lad os nu paa Forhaand inderlig søge Herren om, at han rigelig vil velsigne denne Sammenkomst til Nytte og Gavn for Kolportørarbejdet i Norge, og at vi alle personlig maa erhverve os en aandeligere Erfaring og en dybere Forstaelse af de Krab, Herren stiller til os.

Alle, der agter at komme til Skolen, bedes at skrive til underteignede en Uge forud, og vi skal søge at være dem behjælpelige med at anskaffe Bogi.

Paa Bogmissionens Vegne,
J. M. Nærem.

Til vore norske Søfende!

Jesus sagde forud til Pilatus: „Jeg er dertil født og dertil kommen til Verden, at jeg skal vidne om Sandheden, hver den, som er af Sandheden, hører min Røst.“ Hvad er Herrens Hensigt med os? „At vi skal forkynde hans Dyder, som kaldte os fra Mørket til sit underfulde Lys.“ 1 Pet. 2, 9. Hos Profeten Esaias siger Herren: „J er mine Vidner.“ Hvad er vort Vidnesbyrd til Verden? Er det: „Værd dig til at møde din Gud?“ Eller er det: „Min Herre tover med at komme.“ Det er ét af to. Et stort Arbejde maa endnu udrettes, førend Kristus kommer; men lad os ikke derfor drage den Slutning, at det selvfolgelig vil tage tilsvarende lang Tid; nej ingenlunde! „Et højt og oplyst Ord skal Herren udføre,“ siger Paulus. Rom. 9, 28. Herren har givet os store Skatte, som han vil, vi skal uddele. Han har betroet os store Ting, som vi skal meddele Verden, som er i Mørke. „Guds Ords Aabenbarelse giver Lys.“ Lad os udbrede Ordet, som adspredt Mørket og bringer Glæde i de formørkede Hjerter og Sind! Lad os nu, medens Hjenden arbejder med at sprede daarlig og sjælesfordervende Litteratur, udbrede de herlige Ting, Herren har betroet os. Tag i. Eks. „Kristi Vignelser“. Julehøjtiden drager nær. Mange kjober Bøger ved denne Lejlighed for at afsænke dem som Præsenter til andre. Det er en af de bedste Tider fra nu af og til Jul at sælge Bøger. Lad os prøve, Søfende, af alle Kræfter at arbejde nu, medens det er Dag. Matten kommer, da ingen kan arbejde. Flere, som jeg har modt nu paa min sidste Rejse, har begyndt med at sælge og har solgt flere, og de er næsten bleven forbaufede over, at de kunde sælge disse Bøger. De har faaet nyt Mod, nye Erfaringer, som alene erholdes ved Virksomhed i Guds Tjeneste. Lad os huske paa, at vi ogsaa er i Verden, ligesom Kristus var, for at vi skal vidne om Sandheden. Maa Guds Kjærlighed fylde vore Hjerter og slude ud til andre, som ikke kjender Sandheden, men maasse vilde statte den højere, end vi har gjort, derom de blev fjendt med den, er min Bon! Eders ringe Medarbejder,
C. C. Jensen.

Fredrikstad.

Interessen her har de sidste Par Maaneder været i stadig Tiltagende. Sidste Søndag Aften var vort ikke lille Lokale fuldt af opmærksomme Tilhørere. Vi har ingen Bibelarbejder med os i Vinter, og derfor har vi

meget at gøre; men Herren giver Helse og Kraft til Gjærningen. Der er et stort Arbejde at gøre paa disse Kanter! Om vi bare havde flere Arbejdere! — flere i Byerne og flere paa Landet til at fylde de mange Krab, som vor alvorfulde Tid stiller til os! Vi haaber, at vore Søfende her i Landet maa drage nær til Gud i den kommende Bonneuge, saa han kan udgyde sin Helligaand over os, og ret mange maa begynde det nye Aar (1908) med at sige: „Se, her er jeg, send mig!“ Ved for os, kjære Søfende, at Gud maa give os Visdom og Naade til Arbejdet.
N. P. Nelsen.

„Evangeliets Sendebud“ Nr. 1 1908 vil faa et Indhold og et Udtryk, som vil gøre det særlig egnet til Udbredelse og for Norges Bedkommende tillige som Provennummere for dem, der gjerne vil være med til at udbrede Sandhedens Lys ved at samle Abonnenter paa vort Blad. De af vore Søfende, som vil virke med Bladet, vil faa det forønskede Antal tilsendt for 5 Dre Stykket. Vi haaber, at mange Søfende vil benytte sig af denne Anledning og hurtigt muligt indsende til Ekspeditionen deres Forudbestilling paa saa mange Eksemplarer af det nævnte Nummer, som de kan benytte. Lad enhver gøre sit til at skaffe mindst én ny Aarsabonnet paa Bladet. Vi er ikke i Tvivl om, at enhver, der har en rigtig Forstaelse af Sandheden, af Tidens store Alvor og af, hvad de Ting betyder, som sfer rundt omkring i Verden, ogsaa vil føle dybt det Ansvar, der hviler paa os alle til at bringe Sandheden videre ud til andre. Gud vil velsigne enhver, som efter bedste Evne gør sin Skyldighed. Det glæder os at vide, at der er nogle, der føler en Byrde for vort Blad og gjerne vil tage alvorlig fat paa Arbejdet for dets Udbredelse. Vore Bønner følger dem.
Erik Arnefen.

Stobbsburg den 24de Novbr. 1907.

Redaktionens Afdeling.

„Rige saa snart nogen nærer et Ønske om at efterligne Verdens Skik og ikke øjeblikkelig underkuer dette Ønske, lige saa snart ophører Gud med at anerkende vedkommende som sit Barn.“ Disse Ord stod at læse i sidste Nummer af „Ev. Sendeb.“ i en Art. af Sost. Witte angaaende Klædebragt. Vi henleder Søfendes Opmærksomhed paa disse alvorfulde Ord.

Manuskript til Bladet onsdag indsendt saa tidlig i Maanedens, at der kan gives Tid til at faa dette færdig i Tide.

Da Sost. Julie Lyche herefter vil udføre Arbejdet som Sekretær og Kasserer for Den norske Sabbatsskoleforening og Den norske Traktat- og Missionsforening, vil man herved venligt anmode om, at al Korrespondance vedrørende disse to Poster adresseres til hende under Adresse Akersgaden 74, Kristiania. Det samme gælder ogsaa Korrespondance vedrørende „Sundhedsbladet“ og „Sendebudet“ i Almindelighed, da hun ogsaa vil føre Abonnentlisterne for disse to Blade.

For øvrigt vil alle Breve — saavel Pengebreve som almindelige — naar de adresseres til Den norske Bogmission, Akersgaden 74, Kristiania, blive omhyggelig expederede saaledes, at alt kommer paa den Plads, hvor det hører til.

Kristiania d. 1/12 1907.